

2

Андрея дължимите почести, ала храна не можаха да намерят за войските му. Какво щеше да стане, ако българският цар не им дадеше пропуск през земите си? Латините ^{му} нямаха храни. Още през зимата всичко бе изпратено към Константинопол и те самите диреха да купят от съседите си.

Беше ранна пролет. Прясно разораната пръст лъхаше плоден ^{дъх}. Свежи, зелени, пенливи води пълнеха засъхналите каменливи корита на реки и потоци. Острият въздух отвреме навреме се смегчаваше от внезапен топъл, уханен повей. Крал Андрея стоеше неподвижен на коня си, подпрял левица на кръста си, облегнал лице върз сгънатата си десница, чийто лакет бе подпрян върз коляното му. Тревожна мисъл го разяждаше. Той дигна високо наличника над челото си, гъстите му вежди гневно се свиха, тънките му устни потръпнаха. Кръглите му очи се изпълниха със затаена мъка.

Изведнъж той решително изправи снага, смъкна отново наличник. Ако и българите му откажеха подкрепа и гостоприемство, той ще да повеля на войските си да разграбят селата и земите им, да подпалят и опожарят градовете, да сложат под нож населението. Нима трябваше да умрат от глад и изтощение? Кралят даде знак и тръгна отново напред, заобиколен от войските си. Далече зад него се проточи дългата върволица кръстоносци, която бавно навлезе в планинския проход, край пенливия поток, който шумеше от дясната страна на пътеката.

Отдавна те бяха слагали в уста пресен хляб и топла гостба. Бяха забравили вкуса и на бялото камилско месо, което им се бе сторило по-хубаво от всичко, след като бяха изяли стадата си от волове, магарета и биволи. А подир тях бе дошъл ред на конете, дори и на бойните. Във Финикия те се бяха хранили с треви и корени на дървета, които изкопаваха със заострени жезла. А накрай бяха доволни да намерят и гущери и змии, които бяха за предпочитане пред лешоци на захвърлени кучета.